

[Tillisch.]

landbruksministeren, selvfølgelig i sidste instans under handelsministerens ansvar.

Der er fremsat nogle dagsordensforslag, og det er sådan set for mig at se det eneste egentlig nye, der ellers er kommet frem i debatten. Jeg har derfor ikke meget at føje til udover at konstatere endnu en gang, at denne lange debat formentlig kunne have været undgået og behandlingen af disse sager have fundet sin endelige afgørelse i handelsudvalget. Jeg synes egentlig, at dette bekræftes af det dagsordensforslag, der er fremsat af det ærede medlem hr. Ivar Nørgaard. Jeg ser det som en bekræftelse på visse, ja, man kan i virkeligheden sige selvfølgeligheder, og vi kunne alt taget i betragtning passende have undværet det.

Skulle det tjene noget formål, så ligger der måske trods alt i konstateringen af en selvfølgelig en vis mild kritik af det forgangne, og hvis det er tilfældet, vil vi med det, jeg sagde i mit tidligere indlæg, godt kunne tiltræde det. Der er imidlertid i vor gruppe en udtalt fornemmelse af, at dagsordensforslaget er ganske uden betydning. Hvilken stilling man så vil tage til det, må man overveje med sig selv, men den overvejende del af fremskridtspartiets gruppe vil være i stand til at stemme for socialdemokratiets dagsordensforslag.

Det fremgik af mit første indlæg — det kan jeg gentage her — at vi i øvrigt kan tage ministerens redegørelse til efterretning, og det kræver derfor sikkert ikke megen fantasi at forestille sig, at vi derfor naturligvis ikke kan stemme for den af SF foreslåede dagsorden.

Arne Christiansen (V):

Jeg skal kun gøre et par bemærkninger.

Hr. Hilmar Baunsgaard kommenterede det spørgsmål, jeg har rejst om, i hvis interesse debatten måske kunne være. Han konkluderede, at den så afgjort var i tilhængernes interesse, fordi vi får tingene sat på plads, og fordi den kan danne udgangspunkt for en konstruktiv debat. Så er hr. Hilmar Baunsgaard og jeg helt enige, for det var sammenfaldende med den slutning, jeg havde i mit første indlæg, hvor jeg yderligere sagde, at den jo også kunne tjene til at styrke og udbygge samarbejdet mellem regering og folketing.

Hr. Ib Christensen brugte som eksempel på de vanskelige arbejdsvilkår i forbindelse med en kritik af disse arbejdsvilkår i handelsudvalget en begivenhed fra gårsdagens møde, hvor vi fik præsenteret af finansministeren forslag til det sjette rådsdirektiv. Vi fik for lidt tid til at gå ind i dette store materiale, sagde hr. Ib Christensen. Jeg må jo gøre opmærksom på, at vi jo netop her benyttede os af handelsudvalgets beretninger, der er at betragte som en forretningsorden, og at vi straks besluttede at sende sagen til det udvalg, hvor vi må forudsætte, at flest sagkyndige medlemmer af dette ting er samlet, nemlig skatte- og afgiftsudvalget. Jeg kan oplyse, at jeg har tilsagn fra formanden for dette udvalg om, at sagen skal få en hurtig og effektiv behandling, så vi kan overholde de frister, der er sat for handelsudvalgets endelige drøftelse af dette forslag.

Endelig om de to dagsordener: den af hr. Ivar Nørgaard foreslåede dagsorden er jo i sin substans i overensstemmelse med de principper, der ligger i de to beretninger, som handelsudvalget har afgivet, og jeg skal derfor uden overhovedet at komme ind på nogen form for orddiskussion eller forsøg på at file på denne dagsorden anbefale, at man stemmer for den. Såfremt det af hr. Maigaard fremsatte dagsordensforslag kommer til afstemning, skal jeg på venstres vegne anbefale, at man stemmer imod.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg har kun en kort kommentar til statsministerens svar. Statsministeren sagde: det har jo ikke noget at gøre med, hvor mange ministre man har. Jeg lagde vel mærke til, at statsministeren med vanlig taktisk snilde brugte en flertalsform; når vi andre har nævnt det som et problem på ét område, så drejer statsministeren det fikst til at været et generelt spørgsmål. Jeg har givet udtryk for, hvad jeg mener.

Statsministeren sagde endvidere, at den dagsorden, som også jeg havde anbefalet, at man stemte for, jo bare var en gentagelse af beretningen. Det har statsministeren for så vidt ret i. Men hvad der bekymrer mig, er, at statsministeren slet ikke gav udtryk for, at der dog måtte være en årsag til, at man ønskede det gentaget. Selvfølgelig er der en årsag til, at man ønsker det gentaget. Uanset om vi nu ender med at fortsat at være